

Wendy ontdekte op tienjarige leeftijd de waarheid

NIEMAND MOCHT HET WETEN...

Ze hoorde het van een vriendinnetje van school en zette haar wereld volledig op zijn kop. Op haar tiende ontdekte Wendy (nu 22) dat haar moeder altijd tegen haar had gelogen. Ze doet er alles aan om de waarheid boven tafel te krijgen.

Tekst: **Vivianne van Bijsterveld** -
Fotografie: **Corbis**

Vol trots laat Wendy haar huisje zien. Sinds kort woont ze hier samen met haar vriend. Het dressoir in de huiskamer staat vol met foto's van familie en vrienden. "Deze foto van mij en mijn vriendinnen is genomen tijdens een vakantie", vertelt Wendy. "Kijk, dit is een foto van mijn twee zusjes. Op deze foto staan mijn ouders. En dit is een foto van mijn biologische vader. Met hem heb ik pas sinds zes jaar contact."

Wendy groeide op in een doorsnee gezin. "Ik heb een heel fijne jeugd gehad. Mijn ouders, twee geweldige mensen, namen mij en mijn twee jongere zusjes regelmatig mee naar een pretpark of de dierentuin of we gingen lekker het bos in. Elk jaar gingen we op vakantie. We bivakkeerden dan twee weken in een tentje, op een camping ergens aan zee. Ik kijk met veel plezier terug op die tijd."

Wendy was tien toen ze iets te horen kreeg waar ze erg van schrok. "Met een vriendinnetje van school liep ik naar huis. Plots zei ze tegen mij: 'Ik weet iets over jou, wat jij zelf nog niet weet.' Ik keek haar aan en zei: 'Wat dan? Vertel!' In eerste instantie wilde ze het niet vertellen, maar ik bleef aandringen. Uiteindelijk zei ze: 'Jouw vader is niet je echte vader.' Ik keek

haar aan en zei niets. Vervolgens ben ik keihard naar huis gerend."

Thuis vertelde Wendy haar moeder meteen wat haar vriendin gezegd had. "Mijn moeder was in de keuken aardappelen aan het schillen en legde met trillende vingers het schilmesje weg. Ze keek me niet aan, maar ik zag dat ze overstuur was. 'Wat een onzin', zei ze. Vervolgens liep ze de keuken uit en liet ze mij met een heleboel vragen achter."

Toen Wendy die avond op bed lag, kwamen haar vader en moeder met haar praten. "Terwijl mijn moeder mijn hand vasthield en mijn vader me over mijn hoofd aaide, vertelden ze me dat mijn papa inderdaad niet mijn biologische vader was. 'Maar je papa blijft je papa', zei mijn moeder. 'Hij is degene die jou heeft grootgebracht en die van je houdt.' Ik hoorde wat ze zeiden, maar het drong niet tot me door. Compleet in shock was ik! Ik wilde meer weten, maar mijn moeder zei dat ze het hele verhaal nog niet kon en wilde vertellen. Ze wilde alleen maar kwijt dat mijn biologische vader 'geen schatje' was. Mijn ouders vroegen of ik er verder met niemand over wilde praten. 'Ook niet met je opa en oma', zei mijn moeder. 'Want dat zou alleen maar oud zeer naar boven halen.' Ik ►

'Terwijl mijn moeder mijn hand vasthield en mijn vader me over mijn hoofd aaide, vertelden ze het. Ik voelde me misselijk van emotie'

klapte helemaal dicht. Pas toen mijn ouders vertrokken waren, drong de waarheid enigszins tot me door. Mijn papa was mijn vader niet... Ik voelde me misselijk van emotie."

Na lang malen viel Wendy uiteindelijk in slaap, maar midden in de nacht werd ze plots wakker. "Alle woede kwam eruit. Ik heb kledingstukken kapot gescheurd, poppen kapotgemaakt en zelfs de gordijnen van de rails getrokken. Als een furie ging ik tekeer! De volgende ochtend ging ik echter naar school alsof er niets aan de hand was. Toen ik thuiskwam, zag ik dat mijn moeder de ravage had opgeruimd. Ze heeft er nooit een woord over gezegd."

TE SEXY

Vanaf die dag droeg Wendy haar geheim in stilte met zich mee. "Ik stopte het diep weg en probeerde er niet aan te denken. Van een spontaan en open meisje, veranderde ik in een boze en gesloten puber." Niet veel later verhuisde het gezin van de stad naar een klein dorp. "Dat was even wennen! Op mijn nieuwe basisschool was ik de vreemde eend in de bijt. Ik droeg andere kleding, praatte anders... Al snel werd ik gepest."

Thuis vertelde Wendy niets over het pesten. "Ik trok me terug in mijn kamertje en deed alsof het me allemaal niets kon schelen. Op de middelbare school ging het pesten door en ik zette me steeds meer af tegen school en mijn medeleerlingen. Dat deed ik door kleding te dragen die eigenlijk not done was. Veel te sexy. Ook droeg ik veel make-up. Ik was een leuke meid om te zien en dankzij mijn korte rokjes en truitjes en hoge hakken viel ik in de smaak bij de jongens. Op school speelde ik een rol en make-up was mijn masker. Ik was de coole meid die alles durfde. Ik had verkering met jongens die jaren ouder waren. Het was mijn manier om me staande te houden op school. Mijn ouders wisten overigens niet dat ik me

'Wel een uur lang heb ik naar zijn profielfoto gestaard. Elk detail nam ik in me op. Dus dit was mijn vader!'

zo uitdagend kleepte. Een halfuur voordat ik naar school moest, vertrokken zij naar hun werk. Zodra ze weg waren, kleepte ik me snel om en smeerde ik een laag make-up op mijn gezicht."

FOUTE VRIENDJES

Rond haar zestiende ging Wendy steeds vaker om met de 'verkeerde' mensen. "Jongens die stalen, agressief waren en drugs gebruikten. Ik keek erg op tegen dit soort 'stoere' jongens. Als ik met zo'n type verkering had, werd ik niet gepest. Want als je vervelend deed tegen mij, dan kreeg je mijn vriendje op je dak. De prijs die ik voor mijn 'bescherming' moest betalen, was echter hoog. Mijn vriendjes waren dwingend, agressief en erg jaloers."

Wendy kreeg op haar zestiende verkering met de vier jaar oudere Maikel. Hij werkte als schilder en woonde al op zichzelf. "Op een vrijdagochtend hadden we afgesproken om samen te spijbelen. Hij van zijn werk, ik van school. Aan het einde van die dag besloot ik met hem mee naar huis te gaan, zonder mijn ouders te informeren. Mijn ouders wisten niet eens van Maikels bestaan af. Dat ze bezorgd zouden zijn, boeide me niet. Het was een rebelse daad. Ik deed wat ik wilde en niemand hield me tegen! Mijn telefoon zette ik uit, zodat niemand me kon 'lastigvallen'."

Wendy's ouders waren totaal in paniek. Waar bleef hun dochter? Het werd al donker buiten en ze was nog steeds niet thuis. "Nadat ze eerst school en een heleboel klasgenoten hadden gebeld, hebben ze mij als vermist opgegeven. Dat weekend moet voor hen een hel zijn geweest. Pas toen ik zondagavond mijn telefoon weer aanzette, zag ik de vele oproepjes die ik had gemist. Heel even raakte ik in paniek. Wat had ik gedaan? Maar dat gevoel drukte ik snel weer weg. Ik was een grote meid en besliste zelf over mijn leven. Wel ben ik naar huis gegaan. Mijn gezonde verstand liet me gelukkig niet helemaal in de steek." Eenmaal thuis sloten haar ouders haar huilend in de armen. "Ik had heel wat uit te leggen, maar had geen zin om te praten. Opnieuw sloot ik me af. Dagenlang bleef ik boos. Ijzig boos. Hoe durfden zij zich te bemoeien met mijn leven!" Uiteindelijk vertelde Wendy toch dat ze dat weekend bij haar vriend was geweest. Hoewel haar ouders haar relatie met Maikel afkeurden, was hij wel welkom in het gezin. "Ik denk dat mijn ouders onze relatie toestonden omdat ze me niet wilden verliezen. Maar dat begreep ik toen nog niet."

Juist in deze moeilijke periode kreeg Wendy via Twitter een vreemd berichtje van een onbekende vrouw. "Ze gaf me een voor- en een achternaam door en vroeg of ik mijn moeder daarmee wilde confronteren. Ik snapte er niets van! Was ze misschien een oud-klasgenoot van mijn moeder die weer contact zocht? Toen ik de naam noemde, trok mijn moeder wit weg. Vervolgens begon ze te huilen. Pas toen begreep ik dat dit met mijn biologische vader te maken moest hebben. Ik bleef maar vragen: 'Is dit de naam van mijn vader?' Mijn moeder bevestigde dat, maar ook deze keer wilden zij en mijn vader me niet meer vertellen. Volgens hen was ik nog niet klaar voor de waarheid. 'Wacht maar tot je achttien bent', kreeg ik te horen."

OPGELUCHT EN BANG

O, wat was ik boos! Furieus! Ik heb mijn spullen gepakt en ben naar mijn vriend gegaan. Maikel ving me op en samen zijn we gaan googelen. We hadden nu immers een naam! Binnen een paar minuten hadden we mijn vader gevonden. Hij had zelfs een Facebook-pagina! Wel een uur lang heb ik naar zijn profielfoto gestaard. Elk detail nam ik in me op. Dus dit was mijn vader... Hij was mijn spitting image. Een mannelijke versie van mij. Zijn neus, zijn mond, zijn uitstraling... Er ging van alles door me heen. Ik vond het spannend, griezelig, raar en geweldig tegelijk."

Wendy huilde een stortvloed aan tranen. "Tranen die ik jarenlang had binnengehouden. Ik besepte dat ik mijn vader móést leren kennen." Via een persoonlijk berichtje nam ze contact met hem op. "Daarna voelde ik me opgelucht en bang. Ik had een stap gezet, maar had ik daar wel goed aan gedaan?" Haar hart maakte een sprongetje toen haar vader haar berichtje beantwoordde. "Ja, hij was mijn vader, schreef hij. Die tweet was afkomstig van zijn vriendin. Zij had ons met elkaar in contact willen brengen. Hij wilde me héél graag ontmoeten. We spraken een dag en een tijdstip af. Vier dagen voor mijn zeventiende verjaardag zouden we elkaar voor het eerst zien! Ik kon niet meer slapen en eten van de zenuwen."

Wendy bleef een week bij Maikel. Daarna

besloot ze toch weer naar huis te gaan. "Stiekem miste ik mijn ouders en mijn zusjes. En ik hoopte dat mijn ouders me nu wel iets meer zouden vertellen." Toen Wendy weer thuis was, besloten haar ouders inderdaad wat meer open kaart te spelen. Haar moeder vertelde haar dat ze Wendy's biologische vader in een leefgroep had leren kennen. Het was een jongen uit een achterstandsgezin. "Mijn moeder vertelde me ook dat mijn biologische vader losse handjes had, veel dronk en drugs gebruikte. Toch werd ze verliefd op hem en op haar eenentwintigste raakte ze ongepland zwanger. Omdat ze zijn 'wangedrag' niet langer aankon, is ze hoogzwanger naar haar ouders teruggegaan. Vervolgens heeft ze nooit meer iets van hem gehoord." Het kostte haar moeder zichtbaar veel moeite om haar verhaal te doen, vertelt Wendy. "Maar hoe pijnlijk het ook voor haar was, ik vroeg haar het hemd van het lijf. Voor mij was het belangrijk om alles te weten. Het ging hier wel om mijn vader!" Wendy vertelde haar ouders echter niet dat ze inmiddels al contact met hem had gelegd en zelfs al met hem had afgesproken."

DUBBEL GEVOEL

Op een rustige plek, nabij een natuurgebied, zag Wendy haar biologische vader voor het eerst in levenden lijve. "Ik herinner me nog elke stap naar hem toe. Ik weet nog hoe het grind onder mijn voeten kraakte en de wind in mijn gezicht blies. Ik kon haast niet meer lopen van de spanning. Hij was er samen met zijn vriendin, ik was alleen. Het was een gewone maandagmiddag, maar voor mij was het een meer dan bijzonder moment. Minutenlang keken we elkaar recht in de ogen zonder iets te zeggen. Het was onwerkelijk... Toen zei mijn vader: 'Krijg ik nog een knuffel of niet?' We vielen elkaar in de armen." Haar vaders vriendin liet hen met z'n tweeën achter, zodat ze de kans kregen om rustig met elkaar te praten. "We namen plaats op een bankje en hij wilde alles van me weten. Van wat mijn lievelingskleur was tot wat voor dromen ik had. En op mijn beurt wilde ik natuurlijk alles over hem weten. Twee vragen waren voor mij erg belangrijk. Wat was er tussen hem en mijn moeder gebeurd? En waarom had hij niet eerder contact met mij gezocht?"

'Ik weet nog hoe het grind onder mijn voeten kraakte en de wind in mijn gezicht blies, terwijl ik op hem afliep'

Wendy's biologische vader bevestigde grotendeels het verhaal van haar moeder. "Hij vertelde dat ze elkaar in een leefgroep hadden ontmoet en vervolgens waren gaan samenwonen. Ze wilden graag een kindje en mijn moeder raakte zwanger. Hij had in die tijd echter geen werk en daar hadden ze veel ruzie om. Drank en drugs? Tuurlijk, hij was geen heilige, maar hij had zielsveel van mijn moeder gehouden, vertelde hij. Op een dag had hij echter een leeg huis aangetroffen. Zijn zwangere vriendin was vertrokken. Naar haar ouders. Volgens hem hadden mijn opa en oma mijn moeder op een gegeven moment voor het blok gezet: 'Kom naar huis, dan voeden we samen je kind op. Als je bij die man blijft, sturen we Jeugdzorg en de politie op je af.' Volgens mijn biologische vader was mijn moeder bang geweest om haar kind uiteindelijk te verliezen en was ze daarom bij hem weggegaan."

Tijdens hun gesprek vertelde Wendy's biologische vader dat hij twee jaar lang had geprobeerd om het contact te herstellen. "Maar zijn vriendin en zijn schoonouders wilden hem nooit meer zien en dus kreeg hij niet de kans om een band op te bouwen met mij. Uiteindelijk is hij naar Amsterdam vertrokken en van daaruit heeft hij overal en nergens gewoond en gewerkt. De afgelopen jaren is zijn leven in rustiger vaarwater terechtgekomen, mede dankzij zijn vriendin. Zij was dus ook degene die het contact tussen ons had gelegd. Ze vond dat hij zijn dochter moest leren kennen. Mijn vader had zelf willen wachten tot ik achttien was."

De twee praatten urenlang met elkaar en laat op de middag nam Wendy met een dubbel gevoel afscheid van haar vader. "Ik was verdrietig, omdat ik hem al die jaren had moeten missen. Maar ik was ook blij, omdat ik nu eindelijk wist wie hij was. Ik hoopte ook heel erg dat we contact konden houden."

Wendy liet het gesprek een weekje bezin-

ken en besloot toen haar ouders op de hoogte te brengen. "De tijd van geheimen was wat mij betreft voorbij. Ik wilde eindelijk open kaart spelen." Leuk vonden haar ouders het niet. "Vooral mijn moeder vond het moeilijk. Ze was in tranen. Maar ze accepteerden dat er contact was tussen mij en mijn biologische vader. Ze hadden natuurlijk ook weinig keus. Door de jaren heen is het wel makkelijker geworden. De scherpe kantjes zijn er inmiddels vanaf."

SCHERPE KANTJES

Welke versie van het verhaal klopt, doet er niet meer toe, vindt Wendy. "De waarheid zal wel in het midden liggen. Het verleden is geweest." Inmiddels is ze tweeëntwintig en heeft ze vrede gesloten met hoe haar leven tot nu toe is verlopen. "Ik ben geen makkelijke tiener geweest en dat is een understatement. Had mijn gedrag te maken met het geheim dat ik op jonge leeftijd met me meedroeg? Misschien wel. Als ik op mijn tiende niet had geweten dat mijn biologische vader ergens rondliep, was mijn leven dan heel anders verlopen? Dat zou best eens kunnen, maar zeker zal ik dat nooit weten. Het heeft weinig zin om daar lang over na te denken. Ik kan het verleden immers niet veranderen."

Wendy heeft er wel van geleerd, vertelt ze. "Door opener te zijn en mijn emoties te delen met anderen, gaat het leven me makkelijker af. Geen geheimen meer voor mij. Ik heb rust gevonden. Als tiener heb ik domme dingen gedaan, maar dat hoofdstuk is afgesloten. Ik ben wijzer geworden, volwassen."

Maikel en Wendy zijn al lang niet meer bij elkaar. "Ik heb nu ruim een jaar verkering met Henry en sinds kort wonen we samen. Hij heeft een leuke baan als installatiemonteur en ik werk als verkoopster in een kledingzaak. Hier zit een jonge vrouw die heel gelukkig is", zegt Wendy met een glimlach. Ze ziet de toekomst zonnig in. "Ik hoop dat Henry en ik ooit een gezinnetje zullen stichten. Ik wil graag kinderen en hoop dat ik ze dan een mooi leven kan geven, zónder geheimen. Mijn moeder wil na al die jaren geen contact meer met mijn biologische vader en dat begrijp en respecteer ik. Zelf houd ik wel contact met mijn vader: we mailen, bellen en skype, en zo'n drie à vier keer per jaar ga ik een dagje naar hem toe. We hebben ieder ons eigen leven, maar het is goed zoals het nu is. Ik voel me compleet!" ■

'Ik hoop dat ik mijn kinderen later een mooi leven kan geven, zónder geheimen'